EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 22.7.2024
COM(2024) 305 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o izvajanju Uredbe (EU) št. 912/2014 o finančni odgovornosti, povezani z reševanjem sporov med vlagatelji in državo na podlagi mednarodnih sporazumov, katerih pogodbenica je Evropska unija

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o izvajanju Uredbe (EU) št. 912/2014 o finančni odgovornosti, povezani z reševanjem sporov med vlagatelji in državo na podlagi mednarodnih sporazumov, katerih pogodbenica je Evropska unija

1. Uvod

Evropski parlament in Svet sta 23. julija 2014 sprejela Uredbo (EU) št. 912/2014 o vzpostavitvi okvira za upravljanje finančnih odgovornosti, povezanih s sodišči za reševanje sporov med vlagatelji in državo, ustanovljenimi z mednarodnimi sporazumi, katerih pogodbenica je Evropska unija (v nadaljnjem besedilu: uredba o finančni odgovornosti). Pravna podlaga za uredbo o finančni odgovornosti je člen 207 PDEU, ki se nanaša na skupno trgovinsko politiko, katere sestavni del so neposredne tuje naložbe.

Komisija je institucija Unije, ki je pristojna za upravljanje uredbe o finančni odgovornosti. Pristojna služba v okviru Komisije je generalni direktorat za trgovino; pravna služba je odgovorna za zastopanje Unije v postopkih reševanja sporov in morebitnih poznejših fazah pravdnih postopkov.

Uredba o finančni odgovornosti določa merila za določitev statusa tožene stranke in razporeditev finančne odgovornosti med Unijo in države članice za obravnavo, ki lahko privede do dodelitve denarnih nadomestil v okviru postopkov reševanja sporov med vlagatelji in državo.

Finančna odgovornost se na splošno dodeli subjektu, ki je odgovoren za obravnavo, ki daje pravico do nadomestila. To pomeni, da Unija nosi finančno odgovornost, kadar zadevno obravnavo zagotovi institucija, organ, agencija ali urad Unije, kadar pa zadevno obravnavo zagotovi država članica, finančno odgovornost prevzame zadevna država članica. Kadar država članica deluje v skladu s pravom EU, na primer pri prenosu direktive EU, Unija nosi finančno odgovornost, če se zadevna obravnava zahteva na podlagi prava EU.

V zvezi s statusom tožene stranke je pravilo, da stranka, ki nosi finančno odgovornost, deluje tudi kot tožena stranka v sporu. Vendar obstajajo posebne okoliščine, v katerih Unija deluje kot tožena stranka, tudi če država članica nosi del finančne odgovornosti ali finančno odgovornost v celoti. To na primer velja v naslednjih primerih: država članica od Unije zahteva, da deluje kot tožena stranka (na primer zaradi tehničnega strokovnega znanja, potrebnega v sporu).Tudi obravnava, ki jo zagotovi država članica, to obravnavo pa zahteva pravo EU; podobna obravnava je predmet postopka reševanja sporov v okviru STO in je treba zagotoviti doslednost utemeljitve.

Uredba o finančni odgovornosti določa ureditev, s katero se zagotovi, da kadar Unija deluje kot tožena stranka v zadevah v zvezi z obravnavo, ki jo zagotovi država članica, zadevna država članica in Unija tesno sodelujeta pri vodenju postopka za reševanje sporov v skladu z načelom lojalnega sodelovanja, ki ga določa člen 4(3) Pogodbe o Evropski uniji. To vključuje upoštevanje obrambe in zaščite interesov zadevne države članice, pravočasno izmenjavo informacij in ustreznih dokumentov, pogosta posvetovanja in sodelovanje v delegaciji v okviru postopka.

Uredba o finančni odgovornosti določa tudi postopke za države članice in Komisijo, da sklenejo dogovore za plačilo stroškov sodnih postopkov in dodelitev denarnih nadomestil, da

se zagotovi, da sredstva EU niso nikoli, niti začasno, neupravičeno obremenjena. Zlasti pa morata Komisija in zadevna država članica skleniti dogovor o rednem plačilu stroškov in plačilu kakršnega koli nadomestila. Če zadevna država članica ne sprejme finančne odgovornosti, lahko Komisija naslovi sklep, s katerim zahteva, da država članica zagotovi ustrezne zneske v proračun Unije, skupaj z ustreznimi obrestmi.

Uredba o finančni odgovornosti tudi določa postopke in zahteve za poravnavo zadev, kadar so poravnave v interesu Unije. V zadevah, ki vključujejo samo finančno odgovornost Unije, o poravnavi odloča Komisija. Kadar se zadeva nanaša tudi na obravnavo, ki jo zagotovi država članica, reševanje spora zahteva soglasje države članice ali pa o tem lahko odloči Komisija, če to nima finančnih ali proračunskih posledic za zadevno državo članico.

Uredba o finančni odgovornosti Komisiji v različnih fazah spora nalaga obveznost obveščanja Evropskega parlamenta in Sveta, na primer ko od tožeče stranke iz tretje države prejme zahtevek za posvetovanje ali obvestilo o nameri za začetek postopka za reševanje sporov.

2. Sedanje področje uporabe uredbe o finančni odgovornosti

Uredba o finančni odgovornosti se uporablja za postopke reševanja sporov med vlagatelji in državo, ki jih je sprožila tožeča stranka iz tretje države in se izvajajo v okviru sporazumov, katerih pogodbenica je EU. Do ratifikacije in začetka veljavnosti sporazumov, ki vsebujejo mehanizem za reševanje sporov med vlagatelji in državo, npr. dvostranski sporazumi s Kanado (CETA), Singapurjem, Vietnamom in Čilom, se uredba o finančni odgovornosti učinkovito uporablja le v zadevah reševanja sporov med vlagatelji in državo, ki so bile sprožene proti EU v skladu s Pogodbo o energetski listini.

3. Zadeve, sprožene proti Uniji v skladu s Pogodbo o energetski listini

Do danes sta bila proti Uniji sprožena dva postopka reševanja sporov v skladu s Pogodbo o energetski listini. Ta postopka sta trenutno v teku. Poleg tega je bilo vloženih nekaj zahtevkov za posvetovanja, ki jih je Unija prejela v skladu s členom 26 Pogodbe o energetski listini, ki pa še niso dosegli stopnje uradne arbitraže. Vsi ti postopki so podrobneje opisani v nadaljevanju.

a. Tožbi družb Prosisa in Risteel glede španskega programa podpore za obnovljive vire energije (2015)

Komisija je leta 2015 prejela dva zahtevka za posvetovanja v skladu s členom 26 Pogodbe o energetski listini, in sicer s švicarsko družbo Prosisa AG in nizozemsko družbo Risteel Corporation BV. Komisija je 7. oktobra 2015 v skladu s členoma 4 in 7 uredbe o finančni odgovornosti obvestila Evropski parlament in Svet.

Obe družbi sta na ozemlju Španije vlagali v fotonapetostni in vetrni sektor ter v proizvodnjo energije iz obnovljivih virov s pomočjo biomase, njuni tožbi pa sta se nanašali na odločitev Španije, da spremeni program podpore za energijo iz obnovljivih virov. Družbi sta tudi vzporedno sprožili postopek proti Španiji. Trdili sta, da je Komisija kršila načelo poštenega in pravičnega obravnavanja iz člena 10 Pogodbe o energetski listini, ker je posredovala pri arbitražnih sodiščih, ustanovljenih na podlagi Pogodbe o energetski listini, in ker je trdila, da se ta pogodba ne uporablja v razmerjih med državo članico EU in vlagateljem iz druge države članice EU.

Posvetovanja v skladu s členom 26(1) Pogodbe o energetski listini so potekala 1. decembra 2015 med vlagatelji in Komisijo. Komisija je pojasnila, da po njenem mnenju ni bilo veljavne pravne podlage, ki bi družbam omogočala, da začnejo spor z Unijo.

Družbe niso nadaljevale s svojimi tožbami zoper EU.

b. Tožbe družbe Nord Stream 2 glede spremembe direktive o zemeljskem plinu (2019)

Družba Nord Stream 2 AG, ki je hčerinska družba družbe Gazprom, registrirana v Švici, je 12. aprila 2019 na Komisijo naslovila dopis, v katerem je zahtevala pojasnila o uporabi ureditve odstopanja iz Direktive (EU) 2019/692 z dne 17. aprila 2019 o spremembi Direktive 2009/73/ES o zemeljskem plinu (v nadaljnjem besedilu: direktiva o spremembi direktive o zemeljskem plinu)[1]. Družba Nord Stream 2 je v dopisu Komisiji predložila tudi obvestilo o domnevni kršitvi Pogodbe o energetski listini in pozvala EU, naj si prizadeva doseči rešitev po mirni poti v skladu s členom 26(1) Pogodbe o energetski listini. Svet in Evropski parlament sta bila 13. maja 2019 v skladu s členom 4 uredbe o finančni odgovornosti obveščena o teh dogodkih.

Družba Nord Stream 2 AG je trdila, da bi morala biti v skladu z direktivo o spremembi direktive o zemeljskem plinu upravičena do odstopanja od pravil o ločevanju, dostopu tretjih oseb in regulaciji tarif, ki se uporabljajo v skladu z direktivo o zemeljskem plinu, saj bi ji tako odstopanje omogočilo povračilo izvedene naložbe, s čimer bi se upoštevala njena legitimna pričakovanja. Trdila je, da bi to pomenilo kršitev obveznosti EU na podlagi Pogodbe o energetski listini ter zlasti členov 10 in 13 Pogodbe o energetski listini, če ne bi bila upravičena do odstopanja v skladu z direktivo o spremembi direktive o zemeljskem plinu in ne bi bil sprejet noben drug ukrep, ki bi jo postavil v enakovreden položaj. Družba Nord Stream 2 AG je trdila tudi, da se šteje za vlagatelja pogodbenice v skladu s Pogodbo o energetski listini, saj gre za družbo s sedežem in pomembnimi poslovnimi dejavnostmi v švicarskem mestu Zug.

Posvetovanja med Komisijo in družbo Nord Stream 2 so potekala 25. junija 2019. Evropska komisija si je pridržala stališče glede procesnega upravičenja družbe Nord Stream 2, da vloži tožbo v skladu s Pogodbo o energetski listini, čeprav vlagatelj še ni predložil konkretnih dokazov o svojih poslovnih dejavnostih v Švici. Poleg tega je vlagatelja obvestila, da je po njenem mnenju direktiva o spremembi direktive o zemeljskem plinu nediskriminatorna in v skladu z mednarodnimi obveznostmi EU na podlagi Pogodbe o energetski listini. V zvezi z vprašanjem, ali bi bil Nord Stream 2 upravičen do odstopanja, je Komisija opozorila na pravila direktive o spremembi direktive o zemeljskem plinu ter zlasti na to, da bodo pristojni organi držav članic sprejeli odločitev glede odobritve odstopanj na podlagi nacionalnih pravil za prenos direktive in posameznih načinov uporabe.

Komisija je nadaljevala z izmenjavo dopisov z družbo Nord Stream 2, in sicer 8. julija, 26. julija in 6. avgusta 2019. Družba Nord Stream 2 je 25. julija 2019 pri Splošnem sodišču vložila prošnjo za razveljavitev direktive o spremembi direktive o zemeljskem plinu (zadeva T-526/19). Splošno sodišče je s sklepom z dne 20. maja 2020 tožbo zavrglo kot nedopustno[2].

---

[1] Direktiva (EU) 2019/692 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. aprila 2019 o spremembi Direktive 2009/73/ES o skupnih pravilih notranjega trga z zemeljskim plinom (UL L št. 117, 3.5.2019, str. 1).

[2] Sklep Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 20. maja 2020, *Nord Stream 2 AG proti Evropskemu parlamentu in Svetu Evropske unije*, zadeva T-526/19, ECLI:EU:T:2020:210.

Po pritožbi je Sodišče Evropske unije delno razveljavilo sklep Splošnega sodišča in ničnostno tožbo, ki jo je vložila družba Nord Stream 2 AG, razglasilo za dopustno v zvezi z nekaterimi določbami direktive o spremembi direktive o zemeljskem plinu[3]. Sodišče Evropske unije je zadevo vrnilo v razsojanje Splošnemu sodišču, da vsebinsko odloči o ničnostni tožbi, ki je trenutno v obravnavi (zadeva T-526/19 RENV).

Dne 26. septembra 2019 je družba Nord Stream 2 predložila obvestilo o arbitraži proti Uniji v skladu s členom 26(2)(c) in (4)(b) Pogodbe o energetski listini. Komisija je 1. oktobra 2019 v skladu s členom 4 uredbe o finančni odgovornosti obvestila Evropski parlament in Svet.

V obvestilu o arbitraži družba Nord Stream 2 AG trdi, da sta direktiva o spremembi direktive o zemeljskem plinu in ukrep EU v zvezi z direktivo o spremembi direktive o zemeljskem plinu kršila obveznosti EU iz Pogodbe o energetski listini ter zlasti člen 10(1) in (7) ter člen 13 Pogodbe o energetski listini.

Dne 9. decembra 2019 je bil sprejet ugovor EU zoper arbitra, ki ga je imenovala družba Nord Stream 2 AG. Po izmenjavi pisnih stališč o vprašanjih pristojnosti in vsebini v letih 2020 in 2021 je bil postopek marca 2022 prekinjen, potem ko je družba Nord Stream 2 AG postala predmet mednarodnih sankcij in je začela postopek poravnave (vrsta postopka v primeru insolventnosti po švicarskem pravu) v Švici. EU je 3. oktobra 2022 navedla, da bi bila nadaljnja prekinitev arbitraže neutemeljena in da bi moralo sodišče arbitražo prekiniti. Sodišče je 13. oktobra 2022 organiziralo postopkovni sestanek z udeleženci prek videokonference. Družba Nord Stream 2 AG je sodišče obvestila, da bo upravitelj, imenovan v skladu z začasnim moratorijem na sestavo, omogočil nadaljevanje arbitraže, pod pogojem, da tretja oseba zagotovi potrebna finančna sredstva za nadaljevanje arbitraže. EU je v odgovor navedla, da družba Nord Stream 2 AG ni dokazala razumne možnosti za nadaljevanje arbitraže in da dodatne informacije, ki jih je predložila, ne upravičujejo nadaljnjega podaljšanja prekinitve arbitraže. EU je predložila tudi zahtevek za varščino za stroške. Družba Nord Stream 2 je z dopisom z dne 24. novembra 2022 sodišče obvestila, da je zagotovila finančna sredstva za nadaljevanje arbitraže, in ga pozvala, naj odpravi prekinitev postopka. EU je nasprotovala in ponovila svojo zahtevo za sklep o ustavitvi postopka ali, kot alternativo, za sklep, s katerim se zavrne nadaljevanje arbitraže, razen če družba Nord Stream 2 na ustrezen način in v ustreznem znesku prevzame jamstvo varščino za stroške. Sodišče je s sklepom z dne 14. julija 2023 zavrnilo predlog za prenehanje arbitraže, vendar je ugodilo zahtevku EU za varščino za stroške. Zato je družbi Nord Stream 2 naložilo, naj položi denarno varščino za stroške pravnega zastopanja EU pri Stalnem arbitražnem sodišču. Zahtevana varščina za stroške je bila ustrezno plačana. Naslednji korak bosta nadaljnja izmenjava pisnih stališč in ustno zaslišanje, ki bo verjetno v začetku leta 2025.

Dokumenti, povezani s to arbitražo, so na voljo na spletišču Stalnega arbitražnega sodišča[4].

c. Tožbe vlagateljev iz Združenega kraljestva v imenu družbe AS PNB Bank proti regulativnim zahtevam, ki jih določa Evropska centralna banka (2019)

[3] Sodba Sodišča (veliki senat) z dne 12. julija 2022, *Nord Stream 2 AG proti Evropskemu parlamentu in Svetu Evropske unije*, zadeva C-348/20 P, ECLI:EU:C:2022:548.

[4] https://pca-cpa.org/en/cases/239/

Komisija je 2. maja 2019 v skladu s členom 26(1) Pogodbe o energetski listini prejela dopis ruskih vlagateljev (z državljanstvom Združenega kraljestva) v imenu latvijske banke AS PNB Bank v zvezi z nekaterimi odločitvami Evropske centralne banke (v nadaljnjem besedilu: ECB), ki so banki naložile regulativne zahteve in domnevno vplivale na njihovo naložbo v latvijsko vetrno elektrarno Winergy.

Vlagatelji so zlasti trdili, da je osnutek sklepa ECB z dne 17. maja 2019, s katerim so bili družbi AS PNB Bank naloženi roki za rešitev njene izpostavljenosti družbi Winergy in za pokritje nekaterih pragov kapitalske ustreznosti, privedel do umika licence banke in odvzema njihovih naložb v družbo Winergy. Vlagatelji so trdili, da je Unija skupaj z Latvijo z ukrepi ogrozila obstoj in varnost njihovih naložb v družbo Winergy, kar je v nasprotju z obveznostmi EU iz dela III Pogodbe o energetski listini.

Evropski parlament in Svet sta bila o teh obtožbah obveščena 24. maja 2019.

Komisija je 28. junija 2019 na vlagatelje naslovila dopis, v katerem je navedla, da niso imeli procesnega upravičenja za začetek postopka proti EU v skladu s Pogodbo o energetski listini, ker so vlagatelji državljani EU, in predlagala umik tožb. Vlagatelji niso nadaljevali s svojimi tožbami zoper EU.

d. Terjatve poljskih vlagateljev v zvezi z dejavnostmi pridobivanja lignita v rudniku Turów na Poljskem (2022)

Komisija je 17. januarja 2022 v skladu s členom 26(1) Pogodbe o energetski listini prejela dopis poljskih vlagateljev PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. in PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A. (v nadaljnjem besedilu skupaj: PGE) v zvezi z njunimi naložbami v dejavnosti pridobivanja lignita v rudniku Turów na Poljskem. Pismo naj bi EU obvestilo o morebitni kršitvi Pogodbe o energetski listini in vsebovalo zahtevo za sporazumno rešitev spora med EU in vlagateljema PGE v skladu s členom 26(1) Pogodbe o energetski listini. Vlagatelja PGE sta se sklicevala zlasti na sklepe Sodišča Evropske unije v zadevi C-121/21[5], s katerimi je bilo odrejeno prenehanje dejavnosti pridobivanja lignita v rudniku Turów.

Komisija je 8. marca 2022 na vlagatelje naslovila dopis, v katerem je navedla, da niso imeli procesnega upravičenja za začetek postopka proti EU v skladu s Pogodbo o energetski listini, ker sta vlagatelja državljana EU, in je predlagala umik tožb. Vlagatelja nista nadaljevala s svojimi tožbami zoper EU.

e. Tožbe SCE Solar Don Benito APS (2022)

Komisija je 18. novembra 2022 v skladu s členom 26(1) Pogodbe o energetski listini prejela dopis danskega vlagatelja SCE Solar Don Benito APS. Vlagatelj je dejaven na trgu sončne energije in je bila ena od tožečih strank v zadevi v okviru Pogodbe o energetski listini v zadevah *Green Power K/S in SCE Solar Don Benito APS proti Kraljevini Španiji (zadeva SCC št. V2016/135).* Komisija je kot *amicus curiae* intervenirala v tej arbitraži, ki se je končala z odločbo, s katero so bile tožne zavrnjene zaradi nepristojnosti arbitražnega sodišča. Sodišče je zlasti menilo, da se sodbi Sodišča Evropske unije v zadevah *Achmea* in *Komstroy*

[5] Zadeva C-121/21, *Češka republika proti Poljski (Mine de Turów)*. Zadeva je bila s sklepom predsednika Sodišča z dne 4. februarja 2022 izbrisana iz vpisnika.

uporabljata za arbitražo in da se ponudba Španije za arbitražo na podlagi Pogodbe o energetski listini ne uporablja v odnosih znotraj EU. Vlagatelj se je v dopisu z dne 18. novembra 2022 skliceval na sodbe Sodišča Evropske unije in na posredovanje Komisije v prejšnji arbitraži, pri čemer je trdil, da je EU kršila Pogodbo o energetski listini, ker mu je preprečila učinkovito uveljavljanje svojih pravnih pravic v arbitraži.

Komisija je 27. januarja 2023 na vlagatelja naslovila dopis, v katerem je navedla, da ni imel procesnega upravičenja za začetek postopka proti EU v skladu s Pogodbo o energetski listini, ker je vlagatelj državljan EU, in je predlagala umik tožb. Vlagatelj ni nadaljeval s svojimi tožbami zoper EU.

f. Tožbe skupine Klesch Holdings Limited in drugih v zvezi z Uredbo Sveta (EU) 2022/1854 (2023)

Komisija je 2. oktobra 2023 prejela zahtevek za arbitražo proti EU prek Mednarodnega centra za reševanje investicijskih sporov (ICSID) v sporu na podlagi Pogodbe o energetski listini, ki ga je vložila skupina Klesch Group Holdings Limited in drugi (v nadaljnjem besedilu: skupina Klesch Group). Klesch Group je skupina podjetij, ki je dejavna v energetskem sektorju in registrirana v Jerseyju. Njena zahteva za arbitražo temelji na predhodnem obvestilu o sporu in zahtevi za posvetovanja o isti zadevi. Ta spor se nanaša na naložbe v naftne rafinerije na Danskem in v Nemčiji, skupina Klesch Group pa izpodbija začasni solidarnostni prispevek na podlagi Uredbe Sveta (EU) 2022/1854[6]. Uredba Sveta določa obvezen začasni solidarnostni prispevek za presežne dobičke podjetij v sektorjih nafte, zemeljskega plina, premoga in rafinerij, izračunan na podlagi obdavčljivega dobička v poslovnem letu, ki se začne leta 2022 in/ali leta 2023, ki presega 20-odstotno povečanje povprečnega letnega obdavčljivega dobička med letoma 2018 in 2021. Komisija je 20. oktobra 2023 v skladu z uredbo o finančni odgovornosti obvestila Evropski parlament in Svet.

Danska in Nemčija sta prejeli podobne zahteve za arbitražo skupine Klesch Group glede njune nacionalne zakonodaje o izvajanju začasnega solidarnostnega prispevka. Komisija je v tesnem stiku z Dansko in Nemčijo, da bi uskladila skupno obrambo. Danska in Nemčija sta zlasti potrdili, da v smislu člena 9(1)(b) uredbe o finančni odgovornosti ne nameravata delovati kot toženi stranki v zadevah, ki jih je proti njima sprožila skupina Klesch Group. Zato EU v teh primerih deluje kot tožena stranka (zadnji stavek člena 9(1) uredbe o finančni odgovornosti).

4. Preglednost postopkov reševanja sporov med vlagatelji in državo zoper Unijo

Evropska komisija se je zavezala, da bo zagotovila najvišjo stopnjo preglednosti v postopkih reševanja sporov med vlagatelji in državo, ki so se začeli proti Uniji. Komisija je v zadnjih letih z več pobudami temeljito reformirala pristop Unije k reševanju naložbenih sporov. Te vključujejo pogajalska pravila o preglednosti, ki so privedla do sprejetja pravil komisije UNCITRAL o preglednosti v letu 2013, in vključitev teh pravil v določbe sistemov sodišč za naložbe, vzpostavljenih v dvostranskih sporazumih EU s Kanado, Singapurjem, Vietnamom, Čilom in Mehiko.

[6] Uredba Sveta (EU) 2022/1854 z dne 6. oktobra 2022 o nujnem posredovanju za obravnavo visokih cen energije (UL L 261I, 7.10.2022, str. 1).

Unija je sodelovala tudi pri pogajanjih o Konvenciji Združenih narodov o preglednosti pri arbitražnem reševanju sporov med vlagatelji in državo na pogodbeni podlagi (v nadaljnjem besedilu: konvencija z Mavricija, New York, 2014), ki določa uporabo pravil UNCITRAL o preglednosti za nabor več kot 3 000 dvostranskih sporazumov o naložbah. Komisija si je prizadevala, da bi se pravila UNCITRAL o preglednosti uporabljala za Pogodbo o energetski listini s pomočjo konvencije z Mavricija, in je januarja 2015 predložila predlog sklepa Sveta o odobritvi podpisa konvencije z Mavricija s strani EU. Svet je 25. junija 2024 sprejel sklep o podpisu konvencije z Mavricija, EU pa jo bo zdaj uradno podpisala. EU bo nato ratificirala konvencijo z Mavricija, potem ko jo bo odobril Evropski parlament. Ko EU podpiše in sklene konvencijo z Mavricija, lahko države članice nadaljujejo z ratifikacijo na nacionalni ravni.

Komisija je kljub temu sprejela pobude, da bi zagotovila kar največjo stopnjo preglednosti v zvezi s tožbami vlagateljev, na katere je bila do zdaj opozorjena. Na spletišču GD za trgovino je objavila zadnje izmenjave med vlagatelji in Komisijo (https://ec.europa.eu/trade/policy/accessing-markets/dispute-settlement/investment-disputes/). Če se vlagatelji odločijo, da bodo svoje tožbe predložili v arbitražo, namerava Komisija še naprej uporabljati standarde preglednosti tako, da v dogovoru z vlagatelji objavi njihova stališča in organizira javna zaslišanja.

***